

Mishna - Pirkei Avot: Chapter 6 • פרקי אבות: פרק ו

a.k.a. Perek Kinyan Torah • פרק קניין תורה

a.k.a. Beraita of Rabbi Meir • ברייתא דרבי מאיר

DC Beit Midrash • June 15, 2004 • 26 Sivan 5764 • Shira Fischer

שְׁנוּ חֲכָמִים בְּלִשׁוֹן הַמִּשְׁנָה, בְּרוּךְ שֶׁבָחַר בָּהֶם וּבְמִשְׁנָתָם:

(The following lessons, too) the Sages taught in the language of the Mishna. Blessed be the one Who chose them and their Mishna.

א רבי מאיר אומר כל העוסק בתורה לשמה, זוכה לדברים הרבה. ולא עוד אלא שכל העולם בלוי כדאי הוא לו. נקרא רע, אהוב, אוהב את המקום, אוהב את הבריות, משמח את המקום, משמח את הבריות, ומלבשתו ענוה ויראה, ומכשרתו להיות צדיק חסיד ישר ונאמן, ומרחקתו מן החטא, ומקרבתו לידי זכות, ונהנין ממנו עצה ותושיה בינה וגבורה. שגאמר [משלי ח] לי עצה ותושיה אני בינה לי גבורה, ונותנת לו מלכות וממשלה וחקור דין, ומגליל לו רזי תורה, ונעשה כמעין המתגבר וכנהר שאינו פוסק, והוי צנוע וארך רוח, ומוחל על עלבונו, ומגדלתו ומרוממתו על כל המעשים:

1. Rabbi Meir said: He who occupies himself with Torah for its own sake, merits many things; moreover, he is deserving of the whole world – He is called: friend, beloved (of God), a lover of God, a lover of mankind, one who gladdens God, one who gladdens mankind; and it clothes him in humility and reverence, and trains him to be righteous and pious, upright and faithful. It keeps him far from sin, and draws him near to virtue. From him men enjoy good counsel and sound knowledge, understanding and fortitude, as it is written (Prov. 8:14): “Counsel is mine, and sound knowledge; I am understanding and power is mine.” It gives him sovereignty and dominion and discernment in judgement. The mysteries of the Torah are revealed to him; he is made like an ever-increasing spring, and like a river that never fails. He becomes modest and forbearing, and forgiving of insults. It magnifies and elevates him above all things.

ב אמר רבי יהושע בן לוי, בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת אוי להם לבריות מעלבונה של תורה. שכל מי שאינו עוסק בתורה נקרא נזוף, שגאמר [שם יא] גם זהב באף חזיר אשה יפה וסרת טעם. ואומר [שמות לב], והלחת מעשה אלהים המה והמכתב מכתב אלהים הוא חרות על הלחת, אל תקרא חרות אלא חרות, שאין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה. וכל מי שעוסק בתלמוד תורה הרי זה מתעלה, שגאמר [שם יא] גם זהב באף חזיר אשה יפה וסרת טעם. ואומר [שמות לב], והלחת מעשה אלהים המה והמכתב מכתב אלהים הוא חרות על הלחת, אל תקרא חרות אלא חרות, שאין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה. וכל מי שעוסק בתלמוד תורה הרי זה מתעלה, שגאמר [במדבר כא] וממתנה נחליאל ומנחליאל במות:

2. Rabbi Yehoshua ben Levi said: Every day a heavenly voice goes forth from Mount Horev proclaiming and saying: ‘Woe to mankind for their disdain of the Torah!’ For he

who does not occupy himself with the Torah is called “rebuked,” as it is written (Prov. 11:22): “As a golden ring in the snout of a swine, so is a fair woman without discretion.” And it says (Ex. 32:16): “And the tablets were the work of God, and the writing was the writing of God, graven upon the tablets.” Read not “graven” (harut), but “freedom” (herut); for no man is free but he who occupies himself with the study of Torah, and he who devotes himself regularly to the study of Torah shall be exalted, as it is written (Num. 21:19): “And from Mattanah to Nahaliel and from Nahaliel to Bamot.”

ג הלומד מחברו פרק אחד או הלכה אחת או פסוק אחד או דבור אחד או אפילו אות אחת, צריך לנהג בו כבוד, שכן מצינו בדוד מלך ישראל, שלא למד מאחיתופל אלא שני דברים בלבד, קראו רבו אלופו ומידעו, שנאמר [תהלים נה], ואתה אנוש בערפי אלופי ומידעי. והלא דברים קל וחומר, ומה דוד מלך ישראל שלא למד מאחיתופל אלא שני דברים בלבד קראו רבו אלופו ומידעו, הלומד מחברו פרק אחד או הלכה אחת או פסוק אחד או דבור אחד או אפילו אות אחת על אחת כמה וכמה שצריך לנהג בו כבוד. ואין כבוד אלא תורה, שנאמר [משלי ג], כבוד חכמים ינחלו, [שם כח] ותמימים ינחלו טוב, ואין טוב אלא תורה שנאמר כי לקח טוב נתתי לכם תורת י אל תעזבו:

3. He who learns from his fellow a single chapter, or a single law, or a single verse, or a single utterance, or even a single letter – must treat him with honor; for thus we find with David, King of Israel, who learned only two things from Ahitofel, yet he called him his teacher, his guide and his familiar friend, as it is said (Ps. 55:14): “But it was you, a man mine equal, my guide and my dear friend.” Surely this contains an inference from minor to major; if David, the King of Israel, who learned from Ahitofel only two things, called him his teacher, his guide, and his dear friend; how much more then must one who learns from his fellow a single chapter or a single law, or a single verse, or a single utterance, or even a single letter treat him with honor! And honor means nothing else but ‘Torah’ as it is written (Prov. 3:35): “The wise shall inherit honor,” (ibid. 28:10): “And the perfect shall inherit good,” and ‘good’ means nothing else but ‘Torah’ as it is written (ibid. 4:2): “For I give you good doctrine; forsake not my Torah.”

ד כך היא דרכה של תורה, פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן וחיי צער תחיה ובתורה אתה עמל, אם אתה עשה כן, [תהלים קכח] אשריך וטוב לך. אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא. אל תבקש גדלה לעצמך, ואל תחמוד כבוד, יותר מלמודך עשה, ואל תתאוה לשלחנם של שרים, ששלחנך גדול משלחנם וכתרך גדול מכתרם, ונאמן הוא בעל מלאכתך שישלם לך שכר פעלתך:

4. This is the way of the Torah: You shall eat bread and salt; you shall drink water by the measure; you shall sleep upon the ground; and live a life of privation while you labor in the Torah. And if you do so, “happy shall you be, and it shall be well with you” (Ps. 128:2), happy shall you be – in this world, and it shall be well with you – in the world-to-come. Do not seek greatness for yourself, and do not covet honor. Let your practice exceed your

learning. And do not yearn for the table of kings, for your table is greater than their table, and your crown is greater than their crown; and your Employer is trustworthy to pay you the reward of your labor.

ה גדולה תורה יותר מן ההנהגה ומן המלכות, שהמלכות נקנית בשלשים מעלות, והנהגה בעשרים וארבע, והתורה נקנית בארבעים ושמונה דברים. ואלו הן, בתלמוד, בשמיעת האזן, בעריכת שפתיים, בבנינת הלב, באימה, ביראה, בענוה, בשמחה, בטהרה, בשמוש חכמים, בדקדוק חברים, בפלפול התלמידים, בלישוב, במקרא, במשנה, במעוט סחורה, במעוט דרך ארץ, במעוט תענוג, במעוט שנה, במעוט שיחה, במעוט שחוק, בארך אפים, בלב טוב, באמונת חכמים, בקבלת היסורין:

5. Greater is the Torah than the priesthood and the kingship: for the kingship is acquired by thirty qualities, and the priesthood by twenty-four; but the Torah is acquired by forty-eight things: By study, by the hearing of the ear, by the ordering of the lips, by the consideration of the heart, by the perception of the heart, by awe, by reverence, by humility, by joy, by attendance on the Sages, by careful research with fellow students, by the argumentation of the disciples, by being settled, by Bible and Mishna, by moderation in sleep, moderation in conversation, moderation in pleasure, moderation in jesting, and moderation in worldly affairs, by being long-suffering, by a good heart, by faith in the Sages, and by submission to sorrows.

ו המפיר את מקומו, והשמח בחלקו, והעושה סג לדבריו, ואינו מחזיק טובה לעצמו, אהוב, אהב את המקום, אהב את הבריות, אהב את הצדקות, אהב את המישרים, אהב את התוכחות, ומתרחק מן הכבוד, ולא מגיס לבו בתלמודו, ואינו שמח בהוראה, נושא בעל עם חברו, ומכריעו לכוף זכות, ומעמידו על האמת, ומעמידו על השלום, ומתיישב לבו בתלמודו, שואל ומשיב שומע ומוסיף, הלומד על מנת ללמד והלומד על מנת לעשות, המחכים את רבו, והמכונן את שמועתו, והאומר דבר בשם אומרו, הא למדת כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאלה לעולם, שגאמר [אסתר ב], ותאמר: אסתר למלך בשם מרדכי

6. (Continuation of previous mishna – the Torah is acquired by one) who recognizes his place; who rejoices in his portion; who makes a fence about his words; who claims no merit for himself; who is beloved; who loves God; who loves mankind; who loves justice; who loves reproof; who loves rectitude; who shuns honor; who does not boast of his learning; who does not delight in rendering decisions; who shares in the burden of his colleague, and tips his friend's scales to the side of merit; who establishes him in the truth, and establishes him in peace; whose mind is settled in his study; who asks and answers; hearkens and adds; who learns in order to teach, and learns in order to practice; who enlightens his teacher; who notes with precision his lesson, and conveys a thing in the name of its author. Thus, you learn, that whoever conveys a teaching in the name of its author, brings deliverance to the world, as it is written (Est. 2:22): “and Esther told the king thereof in Mordecai's name.”

ז גדולה תורה שהיא נותנת חיים לעשייה בעולם הזה ובעולם הבא, שנאמר [משלי ד], כי חיים הם למוצאייהם ולכל בשרו מרפא, ואומר [שם ג], רפאות תהי לשרך ושקוי לעצמותיך. ואומר [שם], עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאשר. ואומר [שם א], כי לוית חן הם לראשך וענקים לגרורתך. ואומר [שם ד], תתן לראשך לוית חן עטרת תפארת תמנגן. ואומר [שם ט], כי בי ירבו ימין ויסיפו לך שנות חיים. ואומר [שם ג], ארץ ימים בימינה בשמאלה עשר וכבוד, ואומר [שם], כי ארץ ימים ושנות חיים ושלום יסיפו לך ואומר [שם], דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום:

7. Great is the Torah, for it gives life to those who practise it in this world and in the world-to-come, as it is written (Prov. 4:22): “For they are life to him who finds them, and healing for all of his body.” And it says (ibid. 3:8): “Let it be a cure for your flesh, and a tonic for your limbs.” And it says (ibid. 3:18): “She is a tree of life to those who grasp her, and those who hold on to her are safe.” And it says (ibid. 1:9): “For they are a garland of grace upon your head, and a chain of honor around your neck.” And it says (ibid. 4:9): “She will place a garland of grace upon your head; bestow upon you a crown of glory.” And it says (ibid. 9:11): “Through me your days shall be multiplied, and the years of your life shall be increased.” And it says (ibid. 3:16): “Long life is in her right hand; in her left hand are riches and honor.” And it says (ibid. 3:2): “For long days, and years of life, and peace, will they add to you.”

ח רבי שמעון בן יהודה משום רבי שמעון בן יוחאי אומר, הנוי והכח והעושר והכבוד והחכמה והזקנה והשיבה והבנים, נאה לצדיקים ונאה לעולם, שנאמר [שם טז], עטרת תפארת שיבה בדרך צדקה תמצא. ואומר [שם כ], תפארת בחורים כוחם והדר זקנים שיבה. ואומר [שם יד], עטרת חכמים עשרם. ואומר [שם יז], עטרת זקנים בני זקנים ותפארת בנים אבותם. ואומר [ישעיה כד], והפרה הלבנה ובושה החמה, כי מלך יהיה צבאות בהר ציון ובירושלים ונגד זקניו כבוד. רבי שמעון בן מנסיא אומר, אלו שבע מדות שפנו חכמים לצדיקים, כלם נתקיימו ברבי ובבניו:

8. Rabbi Shimon ben Menasya said in the name of Rabbi Shimon ben Yohai: Beauty, strength, wealth, honor, wisdom, old age, grey hair, and children befit the righteous and befit the world, as it is written (Prov. 16:31): “Grey hair is a crown of glory; and it is won by a righteous way of life.” And it says (ibid. 14:24): “The crown of the wise is their wealth.” And it says (ibid. 17:6): “Children’s children are the crown of old men; and the glory of children are their fathers.” And it says (ibid. 20:29): “The glory of young men is their strength; and the beauty of old men is the grey hair.” And it says (Is. 24:23): “Then the moon shall be confounded, and the sun ashamed; for the Lord of hosts shall reign on Mount Zion and in Jerusalem, and before His elders shall be glory.” Rabbi Shimon ben Menasya said: These seven qualities, which the Sages attributed to the righteous, were all realized in Rabbi and in his sons.

ט אומר רבי יוסי בן קסמא, פעם אחת הייתי מהלך בדרך ופגע בי אדם אחד, ונתן לי שלום, והחזרתי לו שלום, אומר לי, רבי, מאיזה מקום אתה, אמרתי לו, מעיר גדולה של חכמים ושל

סופרים אני, אָמַר לי, רַבִּי רְצוֹנָךְ שֶׁתְּדוּר עִמָּנוּ בְּמִקְוָמֵנוּ וְאֲנִי אֶתֶן לְךָ אֶלֶף אֲלָפִים דִּנְרֵי זָהָב וְאַבְנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת, אָמַרְתִּי לוֹ אִם אַתָּה נוֹתֵן לִי כָּל כֶּסֶף וְזָהָב וְאַבְנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, אֵינִי דָר אֶלָּא בְּמִקּוֹם תּוֹרָה, וְכֵן פְּתוּב בְּסֵפֶר תְּהִלִּים עַל יְדֵי דָוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל, טוֹב לִי תוֹרַת פִּיךָ מֵאֲלָפֵי זָהָב וְכֶסֶף. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא שֶׁבִשְׂעַת פְּטִירְתּוֹ שָׁל אָדָם אֵין מְלוּיִן לוֹ לְאָדָם לֹא כֶסֶף וְלֹא זָהָב וְלֹא אַבְנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת, אֶלָּא תּוֹרָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּלָבָד, שֶׁנֶּאֱמַר [משלי ו], בְּהִתְהַלֵּךְ תִּנְחָה אוֹתְךָ בְּשִׂכְבְּךָ תִּשְׁמֹר עֲלֶיךָ וְהַקִּיצוֹת הִיא תִּשְׁיַחֲךָ, בְּהִתְהַלֵּךְ תִּנְחָה אִתְּךָ, בְּעוֹלָם הִזָּה. בְּשִׂכְבְּךָ תִּשְׁמֹר עֲלֶיךָ, בְּקִבְרְךָ וְהַקִּיצוֹת הִיא תִּשְׁיַחֲךָ לְעוֹלָם הַבָּא. וְכֵן פְּתוּב בְּסֵפֶר תְּהִלִּים עַל יְדֵי דָוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל [תהלים קיט], טוֹב לִי תוֹרַת פִּיךָ מֵאֲלָפֵי זָהָב וְכֶסֶף. וְאוֹמֵר [חגי ב], לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזָּהָב נְאֻם יְהוָה צְבָאוֹת:

9. Rabbi Yose ben Kisma said: Once I was walking along the way, when a man met me, and greeted me ‘Shalom’. I answered him ‘Shalom’. He said to me: Rabbi, where do you come from? I said to him: I come from a great city of sages and scholars. Said he to me: Rabbi, do you wish to dwell with us in our place? I will give you a million golden dinars and precious stones and pearls. I said to him: My son, if you gave me all the silver and gold and precious stones and pearls in the world, I would not dwell anywhere except in a place of Torah; for in the hour of man’s departure, neither silver nor gold nor precious stones and pearls accompany him, but Torah and good deeds alone, as it is written (Prov. 6:22): “When you walk, it shall lead you; when you lie down, it shall watch over you; and when you awaken, it shall be your talk.” When you walk, it shall lead you – in this world; when you lie down, it shall watch over you – in the grave; and when you awaken, it shall be your talk – in the hereafter. And likewise it is written in the book of Psalms by David, King of Israel (Ps. 119:72): “The Torah of Your mouth is better for me than thousands of gold and silver.” And it says (Hag. 2:8): “Mine is the silver, and Mine is the gold, says the Lord of Hosts.”

י חֲמִשָּׁה קְנִינִים קָנָה לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹ, וְאֵלוֹ הֵן, תּוֹרָה קְנִין אֶחָד, שָׁמַיִם וָאָרֶץ קְנִין אֶחָד, אַבְרָהָם קְנִין אֶחָד, יִשְׂרָאֵל קְנִין אֶחָד, בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קְנִין אֶחָד. תּוֹרָה מְנִין, דְּכַתִּיב [משלי ח], יְהוָה קָנָה רֵאשִׁית דְּרַכּוֹ קֶדֶם מִפְּעֻלָּיו מֵאָז. שָׁמַיִם וָאָרֶץ מְנִין, דְּכַתִּיב [ישעיה סו], כֹּה אָמַר יְהוָה הַשָּׁמַיִם כֶּסֶף אֵי וְהָאָרֶץ הַדָּם רִגְלֵי אֵי זֶה בֵּית אֲשֶׁר תִּבְנוּ לִי וְאֵי זֶה מְקוֹם מְנוּחָתִי. וְאוֹמֵר [תהלים קד], מָה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ יְהוָה בְּלֹם בְּחֻכְמָה עֲשִׂיתָ מְלֵאָה הָאָרֶץ קְנִינֶךָ. אַבְרָהָם מְנִין, דְּכַתִּיב [בראשית יד], וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ אַבְרָם לְאֵל עֲלִיּוֹן קוֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ. יִשְׂרָאֵל מְנִין, דְּכַתִּיב [שמות טו], עַד יַעֲבוֹר עִמָּךְ יְהוָה עַד יַעֲבוֹר עִם זֶה קְנִינֶךָ, וְאוֹמֵר [תהלים טז], לַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאָרֶץ הַמָּה וְאֲדִירִי כָּל חִפְצֵי בָּם. בֵּית הַמִּקְדָּשׁ מְנִין, דְּכַתִּיב [שמות טו], מִכּוֹן לְשִׁבְתְּךָ פָּעַלְתָּ יְהוָה מִקְדָּשׁ אֲדָנִי כּוֹנֵנִי יָדֶיךָ. וְאוֹמֵר [תהלים עח], וַיְבִיאֵם אֶל גְּבוּל קְדָשׁוֹ הַר זֶה קְנַתָּה יְמִינוֹ:

10. Five possessions/acquisitions did the Holy One, blessed be He, acquire in His world, and these are they: The Torah is one possession; heaven and earth, one possession; Abraham, one possession; Israel, one possession; the Temple, one possession. Whence do we know that the Torah is one possession? As it is written (Prov. 8:22): “The Lord adopted

me in the beginning of His way, before His works of old.” Whence do we know that heaven and earth are one possession? As it is written (Is. 66:1): “Thus says the Lord: The heaven is My throne, and the earth is My footstool; where is the house that you can build for me? And where is the place that can be My resting-place?” And it says (Ps. 104:24): “How manifold are Your works, O Lord! In wisdom have You made them all; the earth is full of Your possessions (*qinyanecha*).” Whence do we know that Abraham is one possession? As it is written (Gen. 14:19): “And he blessed him and said: Blessed be Abram of God Most High, Possessor (*goneh*) of heaven and earth.” Whence do we know that Israel is one possession? As it is written (Ex. 15:16): “...till Your people pass over, O, Lord, till the people pass over that You have possessed (*qanita*).” And it says (Ps. 16:3): “As for the holy people who are upon earth, they are the excellent ones in whom is all My delight.” Whence do we know that the Temple is one possession? As it is said (Ex. 15:17): “The Sanctuary, O Lord, which Your hands have established (*kon’nu*).” And it says (Ps. 78:54): “And He brought them to the realm of His sanctuary; to the mountain, which His right hand had won (*qanta*).”

ק'ניה' = Root: *q.n.b.* = *acquire, possess, make*

יא כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו, לא בראו אלא לכבודו, שנאמר [ישעיה מג], כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו ויצרתיו אף עשיתיו. ואומר [שמות טו], יהוה ימלך לעלם ועד:

11. Everything that the Holy One, blessed be He, created in His world, He created it only for His glory, as it is said (Is. 43:7): “Everything that is called by My name, and which I have created for My glory, I have formed it, yea, I have made it.” And it says (Ex. 15:18): “The Lord shall reign for ever and ever.”

Translation based on English Kehati Mishna

Numbering and mishna divisions for this chapter (and for *Avot* as a whole) vary slightly in different editions

Mishna - **Pirkei Avot: Chapter 6 • פרקי אבות: פרק ו**

a.k.a. Perek Kinyan Torah • פרק קניין תורה

a.k.a. Beraita of Rabbi Meir • ברייתא דרבי מאיר

Questions to consider as you read through this *Perek* (chapter):

Introduction line: Why is this additional line necessary? What does it add to our understanding of the chapter?

Mishna 1: What characteristics have to be in balance as described in this mishna? What powers are ascribed to the study of Torah?

Mishna 2: How can Torah provide freedom?

Mishna 3: To what extent is learning Torah a democratic concept? Who has access to Torah? How is “Torah” writ-large defined?

Mishna 4: “Do more than you learn” – What does this mean in light of this whole *perek*? Whence the asceticism?

Mishnayot 5-6: What kind of person are they describing?

Mishna 7: Why do they bring these *pesukim*/verses of all the ones that describe Torah?

Mishna 8: How are this mishna and mishna four connected? What image appears in both and how is it different in the two places?

Mishna 9: Why is the message of this mishna told through an episode rather than through a statement of what to do?

Mishna 10: *What is a *qinyan* (possession, acquisition, property) based on the examples in this mishna?

Mishna 11: This is the last mishna of all of tractate/*masechet* Pirkei Avot, as we now have it. Why does it end with these two verses and not ones like those in mishna 7?